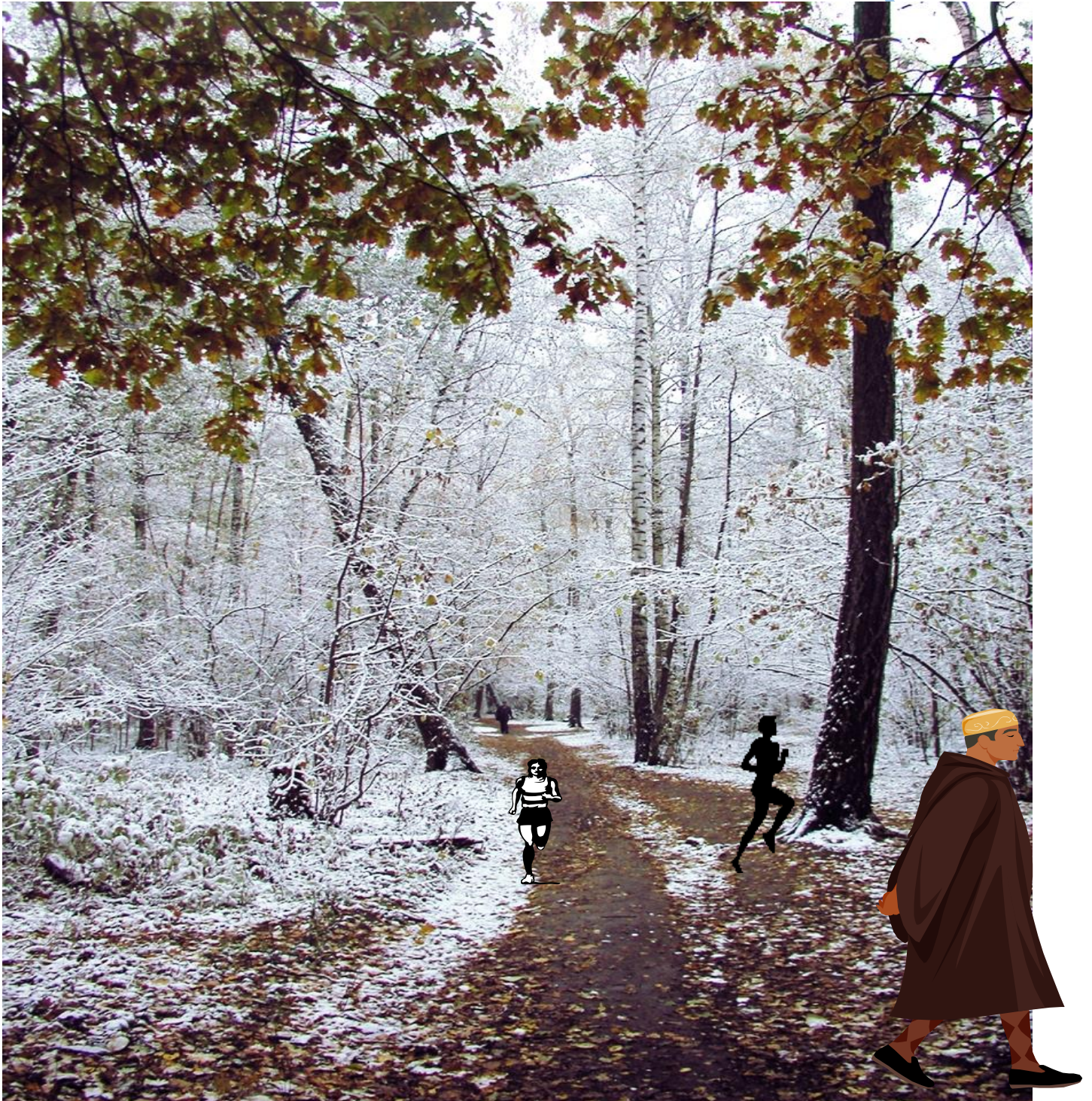

Doorlopen

Monoloog van Karl Wauters

Dit werk mag slechts worden opgevoerd na voorafgaande toestemming van DE AUTEUR waar de nodige teksten kunnen worden aangekocht.

DOORLOPEN

MONOLOGO GESCHREVEN DOOR: KARL WAUTERS

1 heer

Met : **Herman Hoefkens** **(Veertiger)**

Korte inhoud:

Herman Hoefkens is een veertiger die lijdt aan achtervolgingswaan. Overal en altijd denkt hij dat hij achterna gezeten wordt. Zijn gezin en vrienden lijden erg onder zijn ziekte. In deze monoloog vertelt Herman hoe het begon en wat hij al heeft meegemaakt.

Decor:

Deze eenakter wordt gespeeld in zwarte doeken. Op de scène bevindt zich in het midden van het podium een boomstronk.
Mits een kleine aanpassing kan dit ook door 1 dame gespeeld worden (Mariette Hoefkens)

(Het podium is leeg als het doek opengaat. Enkele ogenblikken later komt Herman op via linksvoor. Met grote stappen loopt hij heen en weer van linksvoor tot rechtsvoor.)

Doorlopen, doorlopen.

(Herman kijkt achter zich.)

Het moet ophouden! Het moet en zal ophouden! Ik kan er niet meer tegen.

(Na enkele malen heen en weer gelopen te hebben kijkt Herman plots in de zaal. Hij bevindt zich nu rechtsvoor.)

Waarom volgen jullie mij nu altijd? Ik weet dat ik fouten heb gemaakt, maar moet ik daarom blijven boeten? Wanneer houden jullie nu eens op met mij telkens te achtervolgen?

(Er volgt een stilte)

Wel, waarom zeggen jullie niets? Dat is niet van jullie gewoonte. Is er iets?

In de instelling hadden jullie meer te vertellen.

Daar regelden jullie mijn leven of komen jullie mij nu terug oppakken, dan kan ik weer 3 jaar wegrotten in een klein kamertje.

Want zo noem ik dat. Wegrotten.

Jullie noemen dat opgenomen worden voor therapie.

Want ik ben een gevaar voor de samenleving.

(Wordt kwaad)

Ik heb deze maal toch niemand neergeslagen?!
Ik wil alleen zijn. Ik heb gefaald als vader en daar wil ik over nadenken.
(Wijst naar de boomstronk die op het podium staat)

Hier op mijn stoel. In mijn bos.

(Herman gaat op de boomstronk zitten)

Eigenlijk is het jullie schuld dat ik heb gefaald. Hadden jullie mij niet achtervolgd dan hadden mijn kinderen gisteren geen 5 km te voet moeten gaan.
(Herman kijkt aandachtig in de zaal)

Wel, wie was het? Wie reed er met die zwarte auto? Wie kwam er opeens uit dat kleine straatje gereden?

Ik had het wel gezien in mijn achteruitkijkspiegel.

Reed ik naar links, dan reed de chauffeur naar links en reed ik naar rechts, dan reed de chauffeur ook naar rechts.

Ik dacht bij mezelf: "Niet met mij."

En ik koos voor een andere weg maar het mocht niet baten.

Die zwarte auto van een van jullie nam ook die andere weg.

Ik reed langs de school en zag mijn kinderen staan maar durfde niet te stoppen.
(Staat recht)

Nee, ik durfde niet. Ik dacht: "Van mijn kinderen blijft de bende af!" En reed door zonder hen.

Je had hun gezichten moeten zien toen papa doorreed!

(Herman kijkt terug de mensen in de zaal aan)

Wie was die persoon die in de auto sprong aan de school?

Welk bendelid heeft mijn kinderen geschaduw?

Of denken jullie dat ik het niet gezien heb dat er vlug iemand in de auto sprong?

Ik heb niet voor niets 4 ogen.

(Wijst naar zijn bril)

Uren heb ik rond gereden om jullie af te schudden en toen ik zeker wist dat niemand mij nog volgde ben ik naar huis gereden.

Mijn kinderen waren ondertussen thuis gekomen na een fikse wandeling door mijn schuld.

(wijst)

Nee, door jullie schuld!

Je had ze moeten zien. Verkleumd van de kou. Het was verschrikkelijk.

Mijn vrouw was in alle staten. Ze heeft nog nooit zo tegen mij gebruld als gisteren.

De hel barstte los thuis.

Ik denk dat heel de buurt het heeft gehoord wat ze allemaal zei, en ik kan haar niet eens ongelijk geven. Altijd heeft ze wel iets voor met mij.

Maar nu heb ik mijn oogappels in de steek gelaten. Ik wou hen helpen.

Anders niets. Ze mochten niet in de klauwen van jullie bende vallen.

(Herman gaat terug zitten op de boomstronk)

Ik weet niet meer wat ik moet doen. Het moet ophouden. Het moet!

Al van in mijn jeugd wordt ik achtervolgd. Alles begon in een klein weggetje.
U weet wel zo'n weggetje door het bos waar het elke avond pikdonker is.
Ik reed er met mijn fiets, toen ik plots achter mij een fietser zag die snel naderde.
Ik werd bang en reed wat harder, maar toch haalde hij mij in en liet mij stoppen.
Het was een grote heer van wel bijna 2 meter en struis.
Ik kon er wel enkele malen in.
Ik begon zachtjes te huilen en dacht dat mijn laatste uur geslagen was.
Groot was dan ook mijn verwondering toen hij slechts de weg vroeg naar een straat
in het centrum.
Ik weet niet waarom, maar sinds die dag achtervolgen jullie mij.
Ik zie jullie leider hier niet zitten maar zeg hem straks maar dat ik niet eerder durfde
stoppen. Ik was bang. Doodsbang in die kleine weg.
(kleine stilte)

Alsjeblieft, laat me nu met rust en ga naar huis, dan kan ik nadenken over hoe het nu
verder met me moet.
(Weer een kleine stilte. Herman wordt er zenuwachtig van.)

Waarom zeggen jullie nu niets? Straks ga ik nog denken dat jullie met de bende niets
te maken hebben en dat het een stom toeval is dat we elkaar hier ontmoeten.
Hoewel ik dat niet kan geloven, want ik heb hier nog nooit iemand gezien.
Dus, vooruit, vertel! Wat doen jullie hier?
Mevrouw? Mijnheer? Naar de vogeltjes kijken?
Of zijn jullie hier om naar mij te luisteren?
Naar den Herman die alles verzint, zoals ze thuis altijd zeggen.
Daar gelooft ook niemand mij.
"Dat is niet waar, dat kan niet.": is de zin die ik wel 100 maal per dag hoor.
Weten jullie wat ze van mij zeggen?
Dat ik ziek ben. Dat ik aan achtervolgingswaan lijd.
(Herman staat recht)

Beseffen die wel goed wat ze zeggen?
Achtervolgingswaan! Weten jullie wel wat dat is?
(Kijkt in de zaal)

Dat zijn mensen die in de waan zijn dat ze achtervolgd worden.
(Spreekt luider)

Horen jullie mij goed? In de waan zijn! Dus, dat, het niet echt is. Dat ze zich dat maar
verbeelden.
(Wordt kwaad)

Maar ik wordt echt achtervolgd, al vele jaren! Ik heb daarjuist toch verteld hoe alles
begonnen is.
Ik heb al heel veel meegemaakt, maar telkens ik mijn verhaal aan iemand vertel,
geloven ze me niet.
Niemand. Het verbaast me echt dat jullie zo stil naar me blijven luisteren.
(wordt achterdochtig)

Dit is toch geen nieuwe manier van ondervraging? Mij gewoon laten doen?
Niets zeggen. Luisteren en als ik dan mijn verhaal gedaan heb, mij oppakken en
terug wegsteken voor een tijd?
(Herman lacht)

Vooral mij pilletjes geven als ik terug vast zit want dat helpt.
Ik hoor het de verpleegsters nog zeggen:” Mijnheer Hoefkens, het is tijd voor uw pilletjes”.
En maar slikken. Elke morgen, middag en avond.
Een hele vrachtwagen pillen heb ik in mijn leven al genomen.
Ik herinner me nog dat mijn moeder mij niet geloofde toen ik weer eens thuis kwam met het verhaal dat ik weer eens achtervolgd werd.
“Dat moet gedaan zijn met uw fantasie”: zei ze en ze nam me mee naar de dokter.
Die zei: “Mevrouw, uw zoon kan geholpen worden met medicatie”.
Dat vond ik wel het toppunt. Precies of pilletjes helpen tegen achtervolgingen.
In elk geval sinds die dag ben ik de apotheker zijn beste vriend.
Na een tijdje zei mijn moeder: “Herman, het gaat veel beter met u. Zie je nu wel dat pilletjes helpen.
Het is al lang geleden dat je zagezegd nog achtervolgd bent.”
Daar hadden die pillen niets mee te maken. Ik werd niet meer achtervolgd.
Alleen door de vrouwen maar dat is een ander verhaal, natuurlijk. Dat vond ik plezant.
Over vrouwen gesproken. Zelfs aan mijn lief gaf mijn moeder pilletjes mee.
“Dat is onze Herman zijn vitamientje. Zie dat hij het niet vergeet te nemen”: zei ze altijd en jawel de vrouwen luisterden goed naar mijn moeder.
Wie met mij vrijde, heeft er mijn pillen moeten bijnemen.
(Herman gaat terug zitten en kijkt nog eens iedereen aandachtig aan)

Ja, ik heb al 2 maal iemand geslagen in mijn leven en ik heb er spijt van, maar telkens deed ik het uit zelfverdediging.
(wijst in de zaal)

Jullie dreven me zo ver!
De eerste maal, was op mijn werk. Ik werkte als portier in een fabriek.
Telkens ik iemand aan de poort zag, moest ik op een knopje duwen om die te openen.
Als er dan toch eens een vreemde persoon was, vroeg ik hem zijn identiteitskaart.
Ik las die en liet de persoon binnen. Zo ging het dag na dag. Ik was echt gelukkig.
(Herman schudt met zijn hoofd)

Maar, het mocht niet blijven duren.
De baas ging met pensioen en er kwam een nieuwe.
(Herman steekt 2 vingers in de lucht)

2 dagen! Langer heeft het niet geduurd. Toen wist ik het al: een bendelid.
De oude baas liet mij met rust, maar die nieuwe!
Elke dag kwam hij naar mijn hokje gewandeld.
(Herman staat recht en loopt wat heen en weer)

Herman, kan je vandaag nog wat administratiewerk bijdoen! Herman, kan je vandaag even bij de productie inspringen! Herman, kan je vandaag die nieuweling wat helpen!
Herman, kan je vandaag dit!
Herman, kan je vandaag dat!
(Herman stopt met heen en weer lopen en kijkt recht in de zaal)

Elke dag had hij iets anders voor mij in petto en elke dag hield hij mij in de gaten om te zien of ik mijn werk wel goed deed.
(Gaat terug zitten)

Het was gedaan met de rust.

Toen kwam die vrijdag, ergens in maart.

De nieuwe baas kwam naar me toe en zei: "Herman, ik wil hier iedereen wat beter leren kennen.

Heb jij deze avond soms tijd om met mij iets te gaan drinken in het café aan de kerk."
(kijkt in de zaal)

Ik wist niet wat ik hoorde. Jullie bende wou mij spreken. Nu ja, spreken!

Ondervragen, zeker?!

Dat mocht in geen geval gebeuren! Ik moest er iets op vinden. Maar wat?

Uren heb ik nagedacht en uiteindelijk had ik de oplossing.

Toen iedereen werd afgelost, kwam hij naar mij. "Kom, we zijn weg": zei hij. Toen we naar buiten gingen, stelde ik voor dat ik wel zou rijden.

Onderweg reed ik plots een klein weggetje in.

(knikt)

Inderdaad, het weggetje waar alles begon. "Waarom rij je hier nu in?

We moeten toch rechtdoor?" vroeg mijn baas.

"Ja, ja, maar ik moet dringend iets doen. Je weet wel": vertelde ik hem.

Ik stapte uit en ging achter een boom staan. Plots riep ik hem. "Baas, kom eens zien.

Ik heb iets gevonden."

Nieuwsgierig als hij was, kwam hij naar mij gelopen en toen deed ik iets wat ik beter niet had gedaan.

Ik sloeg hem bewusteloos en bond hem vast aan een boom.

De bende kon de ondervraging vergeten.

(Herman kijkt weer iedereen aan in de zaal)

1 dag later stond de politie aan mijn deur. Ze hadden hem gevonden.

Hij was er naar het schijnt erg aan toe.

(luider)

Het was zijn verdiende loon. Hij had me maar met rust moeten laten.

De politie nam mij mee.

Eerst naar hun kantoor voor ondervraging en daarna naar een instelling waar ze me iets leerde, wat ik al kon maar toen eigenlijk niet meer deed: pillen slikken!

De afdeling werd geleid door Dokter Lambrechts.

Als hij naar je keek, werd je al bang. Lelijk dat die was!

Die had vroeger zeker een ongeval gehad. Zo lelijk kan je niet geboren worden.

En hij was niet alleen lelijk, maar ook streng.

Die man was erger dan een dictator. Ik heb in al die jaren van hem geen enkel vriendelijk woord gehoord.

Minstens éénmaal per dag kwam hij naar de afdeling en dat was 1 maal te veel.

Voorts was er nog het verpleegkundig en verzorgend personeel dat 24 uur op 24 op de afdeling aanwezig was.

Met andere woorden: alles wat je deed werd gezien.

Er waren ook nog een sociale assistente, een sociaal verpleegkundige en klinische psychologen.

Maar de ergsten waren de ergotherapeuten en bewegingstherapeuten.

Met die mannen heb ik afgezien. In elk geval, in die instelling heb ik dus 3 jaar mijn broek versleten.

(Herman glimlacht)

Ik herinner me nog de dag van mijn vertrek.

Die ochtend kwam Lambrechts naar mijn kamer en zei: "Mijnheer Hoefkens, je bent genezen en je mag naar huis."
(Herman staat recht.)

Genezen! Ik was niet ziek geweest.
(wijst in de zaal)

Het was allemaal jullie schuld.
Als jullie mij niet zo achtervolgden, was er niets gebeurd en dan was ik geen 3 jaar van mijn leven kwijt.
(Herman kijkt verwonderd in de zaal)

Jullie hebben mij niet goed verstaan, zeker? Jullie blijven weer zo stil?
Niemand reageert.
Dat ben ik niet gewoon.
(Herman kijkt iedereen zeer aandachtig aan)

Maar, ik herken niemand van jullie.
Er is hier niemand van de bende.
Jullie zijn echte padvinders.
Op zoek naar dennenappels en paddenstoelen.
(Herman kijkt om zich heen)

Ja, jullie hebben wel het juiste bos uitgekozen.
Het krioelt hier van die dingen.
Er zijn hier ook vele vogeltjes. Jaar in, jaar uit, is het een plezier om die bezig te zien.
Eerst een nestje bouwen en daarna worden er kleine vogeltjes geboren.
De natuur is hier echt mooi. Hier kom je tot rust en dat is wat een mens af en toe nodig heeft in zijn leven.
Vooral als je al zoveel meegemaakt hebt als ik.
(Herman gaat terug zitten)

De tweede maal dat ik iemand geslagen heb, was in het buitenland.
Dat ging zo:
Het was een half jaar nadat ik ontslagen was uit de instelling.
Ik voelde me goed en was ook al gestopt met pilletjes in te nemen.
"Daar raak je toch alleen maar aan verslaafd": zei ik tegen mijn vrouw.
"Goed", zei ze: "Maar, als je terug last krijgt van achtervolgingen, moet je ze terug nemen."
"Dat is in orde" zei ik om haar gerust te stellen en toen vertelde mijn vrouw dat ze een verrassing voor me had".
"Ik heb een reis geboekt" zei ze. "Naar Turkije, met het hele gezin. Daar kan je terug de batterijen opladen".
Dat vond ik inderdaad een goed idee.
Weg uit de dagelijkse sleur, genieten en niemand om je in het oog te houden.
Kortom, geen achtervolgers. Ik was echt in de wolken met haar initiatief.
Zo gezegd, zo gedaan.
Wij enkele weken later, naar de luchthaven richting Kusadasi.
Maar in Zaventem aangekomen, was het al van dat. Ze waren er ook.
(spreekt luider)

De bende. Het kon toch niet anders.
De mensen voor ons hadden geboekt naar de dezelfde stad. Wat zeg ik!
Hetzelfde hotel. Weet je wat ik toen dacht? Mijn vrouw zit ook in het complot!

Ik was er niet ver naast, want we waren nog niet opgestegen, of ze had al kennis gemaakt met die mensen.

“Herman” zei ze. “Die mensen gaan al voor de 4de maal naar Kusadasi en telkens in hetzelfde hotel. Ze kennen de buurt als hun broekzak en willen ons gidsen.

Dat is toch fantastisch!”

“Ja, ja ” zei ik, “Fantastisch!” maar mijn gezicht sprak boekdelen.

Als er nu 1 ding was dat ik niet wou, dan was dat toch dat er vreemde mensen in mijn buurt waren.

Of had mijn vrouw verwacht dat ik zo blij zou zijn als een kind dat een snoepje krijgt.

Het koppel noemde Jos en Rita. Ze woonden aan de kust en hadden geen kinderen.

De volgende verrassing kreeg ik op het vliegtuig.

Mijn vrouw en Rita hadden het zo geregeld dat ik naast Jos mocht zitten.

(Imiteert Eddy Wally)

Waaaw. Geweldig.

Daar zat ik dan naast een bendelid.

Ik kon geen kant meer uit.

Je kan toch moeilijk aan de piloot gaan vragen of hij eens stopt aan de volgende halte.

Minuten lang zaten we naast elkaar zonder een woord te zeggen.

Ik dacht bij mezelf: “Ik moet hier toch eens de stilte breken. We kunnen hier toch geen 3 uur naast elkaar zitten zonder een woord te zeggen.” En toen vroeg ik hem iets dat ik beter niet had gedaan.

“Jos, Wat is je beroep eigenlijk?”

(even stilte)

“Ik ben hoofdverpleger in een psychiatrische instelling” zei hij.

Ik wist niet wat ik hoorde. Dat moest er nu nog bijkomen!

Eigenlijk kon het niet anders, want waar werkt nu een bendelid.

Een hele vlucht heeft hij gepraat over het leven in zo'n instelling.

Ik kon er geen speld tussen krijgen. Maar ik moet zeggen, het klonk me allemaal bekend in de oren.

(Herman staat terug recht)

We landden in Turkije in de namiddag. Dus hadden we nog tijd om de buurt te verkennen. Hoewel, verkennen! We hadden toch Jos en Rita.

Zij kenden de weg

Gingen zij naar links, wij ook. Gingen zij naar rechts, wij ook.

Gingen zij iets eten, wij ook. Gingen zij iets drinken, wij ook.

Onze vakantie werd bepaald door hen.

Vrienden hadden ze overal.

Ik denk dat zij meer mensen in Kusadasi kenden dan in hun eigen dorp.

(Herman schudt het hoofd)

Neen, het waren geen vrienden. Het waren andere bendeleden.

Ik kwam tot het besef dat ik te maken had met een internationale bende.

Een bende die niet zou rusten, voor ik er helemaal onder door was.

De eerste volledige dag van onze vakantie gingen Jos en Rita met ons een wandeling maken in de winkelstraat. Je kent dat wel. Winkeltje in, winkeltje uit.

Hier wat kopen, daar wat kopen, en op zeker ogenblik stopten ze bij een kledingzaak.

De eigenaar had ons gezien. Allee, ons. Hij had J & R gezien.

Hij was door het dolle heen. Wat een vrolijk weerzien!

We moesten natuurlijk direct binnen komen.

Ook de vrouw van de eigenaar was zeer blij en die nam mijn vrouw, mijn kinderen en Rita onmiddellijk mee om enkele kledingstukken te passen.

De eigenaar nam Jos en mij mee naar een klein salonnetje waar we iets moesten drinken. "Voor de kinderen heb ik frisdrank en de vrouwen krijgen onze heerlijke thee." Zei hij.

"Jullie" zei de eigenaar "krijgen onze heerlijke Raki".

"Raki is een anijs smakend goedje van 42% alcohol. Straf, maar zeer goed." vertelde slimme Jos.

De eigenaar ging naar een klein keukentje en toen gebeurde het.

Hij liet de deur openstaan zodat ik kon zien wat hij deed. Het ging als volgt:

Hij nam 2 lege glazen en zette die op een tafeltje.

Daarna nam hij de fles Raki uit de ijskast.

Vervolgens goot hij de glazen halfvol met raki. Maar dan kwam het:

Ik zag de eigenaar een andere fles nemen met een kleurloze drank en goot dat bij de Raki. Ik had maar 1 gedacht: Vergif.

Het moment was daar. Ik moest eraan. Maar dat zou ik niet laten gebeuren.

Ik vloog naar het keukentje en sloeg die man zo hard ik kon.

Jos liep mij achterna om mij tegen te houden maar ook hij deelde in de klappen.

In een mum van tijd waren er enkele Turken de winkel binnen gekomen en toen kreeg ik de klappen.

Een geluk dat de politie ook vlug arriveerde of ik had dit hier niet meer moeten vertellen.

Niemand maar dan ook niemand wilde me geloven, toen ik zei, dat die eigenaar mij wou vergiften.

Ze maakten me allemaal wijs dat die kleurloze drank water was om de Raki te verdunnen. (maakt een wegwerp gebaar) Ach kom, laat me niet lachen!

Zelfs mijn vrouw geloofde me niet.

"Je bent pas los of het is weer hetzelfde", zei ze. "Wordt het dan nooit meer als vroeger?"

(Herman gaat weer zitten op de boomstronk)

De dag erop zat ik terug op het vliegtuig. Alleen. Ik was het land uitgezet.

Door mijn vrouw. "Ik zal hier alles wel betalen. Maak jij maar dat je terug in België bent." Vertelde ze.

"En je mag Jos bedanken dat hij hier zoveel mensen kent of je zat voor een tijdje in de gevangenis."

Slimme Jos had het dus weer opgelost.

Voor ik het vliegtuig opstapte, zei ze nog dat er iemand mij zou opwachten in Zaventem.

Ik was benieuwd wie dat weer ging zijn. Hoewel ik een vermoeden had.

Op het vliegtuig zaten natuurlijk ook benedeleden, of wat dachten jullie.

Hoeveel mensen er naar mij keken, weet ik niet meer, maar ik kan jullie verzekeren:

Veel, heel veel! Iedereen zal wel geweten hebben wat ik had uitgespookt en ze zouden mij zeker niet uit het oog verliezen.

Ik moest keurig worden afgeleverd.

Ik begon bang te worden van al die blikken, heel bang!

Ik kreeg een droge mond, mijn hart begon te bonzen, mijn buik begon te kriebelen.

Ik zocht een uitweg, maar in een vliegtuig is dat heel moeilijk.

De angst werd groter en groter en ik voelde de blikken van alle benedeleden door mijn lichaam. Het waren de langste uren uit mijn leven.

Uiteindelijk landden we dan toch op Zaventem.

(Herman staat recht.)

Van zodra ik uit het vliegtuig was, liep ik zo hard ik kon.

Als ik gelijk had wie er op mij stond te wachten, dan was dat zeker niet iemand die met mij een pintje wilde gaan drinken, dus ik mocht niet in die persoon zijn handen vallen.

Ik vluchtte naar een afgelegen wc en ging stiletjes in een hoekje zitten.

(Herman gaat tegen de boomstronk zitten.)

Een klein half uurtje lang hoorde ik niets, maar toen hoorde ik voetstappen.

En ze kwamen dichterbij en dichterbij. Ik durfde niet meer te kijken en hield mijn handen voor mijn gezicht.

(Herman doet dit.)

Was dit het einde?

(Stilte)

Opeens hoorde ik een stem.

“Mijnheer, voelt u zich niet goed?”

Ik deed mijn handen weg en zag een klein jongetje voor mij staan.

Ik denk dat hij ongeveer 8 jaar oud was.

“Nee” zei ik. “Ik ben enkel wat moe.”

“Ik ben verloren gelopen, mijnheer, en ben mijn ouders kwijt.

Zou jij mij kunnen helpen?”

Wat moest ik daarvan denken.

Was dit een nieuwe stunt van de bende of was dit jongetje echt verloren gelopen.

“Alsjeblieft, mijnheer” zei het jongetje. Hij keek mij aan en kreeg traantjes in de ogen.

(Herman staat recht.)

Ik stond recht en nam gaf de jongen een hand.

“Kom.” Zei ik. “We zullen ze gaan zoeken.”

Ik kon het echt niet over mijn hart krijgen om die kleine jongen aan zijn lot over te laten.

Terwijl wij de ouders gingen zoeken, voelde ik mij voor het eerst in vele jaren terug belangrijk.

Ik zag zelfs niet meer achterom om te zien of ik niet achtervolgd werd.

Het was echt een mooi moment in mijn leven en zeker toen plots die kleine jongen zijn ouders zag. “Mama!”, “Papa!”.

Ik hoor het hem nog roepen als ik er aan denk.

Weet je wat ik ook hoorde roepen? “Mijnheer Hoefkens! Mijnheer Hoefkens!”

Ik draaide mij om en zag een man zo lelijk als de nacht.

Inderdaad: Dokter Lambrechts. Ik dacht het wel dat hij het zou zijn die op me wachtte.

“Eindelijk” zei hij. “Ik dacht al dat je uit het vliegtuig gesprongen was.”

“Kon ik het maar”: dacht ik, dan moest ik nu niet meer mee naar de instelling.

(Herman gaat terug zitten)

Opnieuw 3 jaar heb ik daar verbleven tot ik zagezegd weer genezen was en terug naar huis mocht.

2 maanden ben ik nu thuis en alles ging redelijk goed, tot gisteren met mijn kinderen.

(Herman neemt uit zijn jas een flesje water en een doosje pillen en kijkt in de zaal.)

Weten jullie wat dit is?

Inderdaad. Een flesje water en een doosje pillen.

Jullie weten zeker wat ik daarmee dacht te doen.

(kijkt rond)

Ja, ja, jullie horen het goed. Dacht te doen.

Maar, jullie, beste mensen, of mag ik beste vrienden zeggen, Jullie hebben mij gered.

Ik ben hier al een hele tijd aan het praten. Ik ben boos geweest tegen jullie en niemand heeft ook maar 1 woord gezegd.

Jullie hebben naar mij geluisterd. Ik zie in jullie geen bendeleden.

(Herman staat recht)

Ik ben nu tot het besef gekomen dat ik wel sterk genoeg ben om terug te worden zoals vroeger.

Zou het dan toch kunnen dat ik in mijn jeugd een trauma heb opgelopen zoals de dokters altijd zeggen?

Ik ga hulp zoeken.

Ik wil terug Herman Hoefkens worden waar iedereen trots op is.

Ik zal blijven doorlopen, maar dan vooruit kijkend, naar de toekomst.

Een mooie toekomst.

Bedankt om te luisteren, beste vrienden.

Dank u.

(Herman gaat met opgeheven hoofd af via links voor.)

Doorlopen, doorlopen.

Einde

Bij de auteur is steeds een gratis catalogus te verkrijgen.